

Spaamand tør jeg være uden at gøre mig skyldig i Indiskretion med Hensyn til Forsvarskommissionen, at jeg tør sige, at den Betænkning, der kommer fra Forsvarskommissionen, den omhandler selve Organisation af hele Forsvarsvæsenet, Materiel og Personel osv., kommer ikke til at indeholde en eneste Stavelse om Lønningerne, lige saa lidt som de nuværende Hærlove gøre det. (Afbrydelse). Det ved jeg, det ligger i Forholdenes Natur. Man maa vedtage Lønningslove for Hær og Flaade selvstændig, uafhængig af Organisation. (*En Stemme:* Og lade Udgifterne staa i det blaa?) Det behøve de ikke af den Grund. Man kan danne sig et Skøn paa Grundlag af de Satser, man har for Tiden, idet man, for saa vidt dette Forslag vedtages, beregner Premierløjtnantslønningerne til det, som de absolut ville faa i Fremtiden under alle Omstændigheder. Man danner sig altsaa et Overblik netop paa Basis af de Lønsatser, der haves, eller man henstiller det som en særlig Opgave for Rigsdagen under Sammenligning med Lønninger i andre Etater til danne sig et Overblik, og det vil ikke være vanskeligt, for det vil kun kunne differere med forholdsvis smaa Beløb. Til syvende og sidst er det ikke deraf, Spørgsmaalet afhænger. Erkendes det for nødvendigt at have saa mange Afdelinger og Underafdelinger til Fyldestgørelse af vort Forsvars Formaal, saa spørger man ikke, om Løjtnanterne og Kaptajnerne i disse Afdelinger og Underafdelinger skulle lønnes med dette eller hint Beløb. Vi fastsætte blot de Rammer, som vi anse for nødvendige til den Opgave, som skal løses, uden at spørge om, hvad de, der tjene i disse Rammer, skulle lønnes med, om Løjtnanterne skulle lønnes med 1,200 Kr. som Begyndelsesløn eller med 1,000 Kr. Det er ikke det, man spørger om ved en Hærorganisation, om Premierløjtnanterne faa 1,000 Kr. eller 12—13—1400 Kr., man tager dem, man har Brug for, og betaler, hvad der er nødvendigt under Hensyn til, at Arbejdsprisen stiger, eftersom Konjunkturerne virke indenfor Militæretaten som paa andre Felter . . . (*Poul Christensen:* Vaagekonerne!) . . . Det ærede Medlem taler om Vaagekonerne. Vaagekonerne have ikke saa overdrevent meget at gøre i denne Forbindelse, og jeg lykønsker det ærede Medlem for Sorø med, at han har en saa bevægelig Fører som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) netop i Forhold til Vaagekonerne. Det er noget af det kvikkeste, jeg har set præstere længe, det,

som blev præsteret af den Gruppe, som det ærede Medlem slutter sig til, uagtet de Herrer i Fjor stemte sammen med os andre og i Finansudvalget stode sammen med os, og i Aar fremdeles gjorde det, uden at antyde det ringeste i Retning af andet Syn paa dette Forhold end vi, og uden at der var kommet det ringeste frem til Oplysning af denne Sag, der kunde begrunde en anden Stilling. Den Gruppe, der kan gøre dette Spring, denne Svingning inde i Salen under Forhandlingerne, har for saa vidt min Beundring for den Bevægelighed, den præstere, men særdeles Agtelse for deres Alvor og Dybde i Overvejelse og Handling faar man ikke.

Det var disse spredte Bemærkninger, som de faldne Udtalelser have givet mig Anledning til at gøre. Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg skulde have haft Ordet i Dag, derfor have de formet sig som sket er. Jeg anbefaler det høje Ting at vedtage dette Lovforslag, saaledes som det nu foreligger for os efter 2den Behandling. Jeg føler mig forvisset om, at det er fuldt ud forsvarligt, baade for saa vidt det angaar Premierløjtnanterne, som er satte i Forgrunden under Debatten, og for saa vidt det angaar Officierterne, Intendanturkorpset og de menige. Jeg finder det fuldt forsvarligt og hævder atter og bestemt, at Forslaget foregriber ikke Kommissionens Arbejde paa noget Punkt. Der sker ikke andet og mere herved end ved Gennemførelse af Underofficerslønningsloven.

Nu hørte vi, at det ærede Medlem for Assens (Berntsen) vil træde tilbage og indskrænke sig til at sige: stemmer ikke her ved tredje Behandling. Det overrasker mig noget, thi hvis det ærede Medlem mener, hvad han har skrevet i sin Betænkning, at Sagen er uforsvarlig i finansiell og parlamentarisk Henseende . . . (*Berntsen:* Det bedrøver det ærede Medlem, det ved jeg.) . . . Det bedrøver mig aldeles ikke, men det forundrer mig noget, naar man staaar saaledes overfor en Sag, at man finder den finansiell og parlamentarisk uforsvarlig, at man saa alligevel træder tilbage og siger: lad den passere, jeg vil ikke stemme imod. Jeg vil hellere tage denne det ærede Medlems Holdning som Udtryk for — og det er ikke noget, der bedrøver mig, men det er noget, jeg glæder mig over —, at det ærede Medlem til syvende og sidst erkender, at hans Ord i Betænkningen om dette Forslag vare umotiveret strenge.